

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. Č.**, zastoupená Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2018, č. j. MV-122099-4/OAM-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 2. 2019, č. j. 32 A 77/2018 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce ani osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce přicestoval do České republiky dne 9. 6. 2016 leteckou linkou z Dubaje. Poté se dne 10. 6. 2016 příslušníkům Inspektorátu cizinecké policie Praha Ruzyně prokázal cestovním pasem Egyptské arabské republiky a pobytovým povolením Italské republiky, jako doklady vlastními, ačkoli oba tyto doklady patřily jiné osobě. Žalobce nepokračoval v další zamýšlené cestě do Italské republiky. Vypověděl, že je státním příslušníkem

Egyptské arabské republiky, svůj vlastní cestovní doklad nemá a oba uvedené doklady znějící na jméno A. S., nar. dne X dostal od svého kamaráda v Egyptě.

[2] Během řízení o správním vyhoštění žalobce požádal o mezinárodní ochranu v České republice, a to ze sociálních a rodinných důvodů. Žalobcova žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a žalobu proti tomuto rozhodnutí Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 34/2016 – 30 zamítl a právní moci tento rozsudek nabyl dne 28. 3. 2018.

[3] Žalobce se ani po marném uplynutí lhůty podle § 85b odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („bez zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce od nabytí právní moci“ rozhodnutí Městského soudu v Praze), nedostavil na Ministerstvo vnitra za účelem udělení výjezdního příkazu a nadále pobýval na území České republiky pouze s identifikační kartou žadatele o mezinárodní ochranu.

[4] V Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí pobýval žalobce od podání žádosti o mezinárodní ochranu až do dne 17. 10. 2016, kdy se odstěhoval do sdíleného ubytování s kamarádem na adrese X, a to až do dne 2. 10. 2017. Následně jako adresu svého pobytu uvedl X, a to až do dne 12. 3. 2018, kdy opět uvedl jako adresu svého pobytu X.

[5] Dne 8. 6. 2018 se žalobce dostavil do Přijímacího střediska cizinců Zastávka, kde podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[6] Při výslechu dne 12. 6. 2018 žalobce v řízení o správním vyhoštění uvedl, že se jmenuje A. S., nar. dne X, přicestoval letecky dne 1. 6. 2016 na egyptský cestovní doklad na jméno M. I. H., kde bylo i jiné datum narození, jež si nepamatuje. Rovněž uvedl, že se asi před sedmi měsíci seznámil s paní J. Č., osobou zúčastněnou na řízení (dále jen „OZNŘ“), když poblíž jejího pracoviště prodával kebab. Nyní spolu žijí a sdílejí domácnost.

[7] Rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Přijímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 27. 8. 2018, č. j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky.

[8] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno a odvolání směřující proti němu zamítnuto.

II. Rozsudek krajského soudu

[9] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[10] Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žalovaný se ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám vyjádřil v dostatečné míře, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Napadené rozhodnutí je přitom nutné vnímat jako jeden celek i z hlediska implicitního vypořádání žalobcových dílčích námitek.

[11] Krajský soud vyhodnotil žalobní argumentaci tak, že směřovala zejména proti nedostatečnému zvážení zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu vyložil, že „[s]*právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval*“ a s odkazem na judikaturu Ústavního soudu dále připojil, že „*autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky*“. Tato obecná východiska judikatury Ústavního soudu jsou na věc stěžovatele zcela přiléhavá, jelikož stěžovatel byl napadeným rozhodnutím dotčen z hlediska jeho práva pobývat na území České republiky, resp. Evropské unie.

[12] Při hodnocení souladu zásahu do soukromého a rodinného života cizinců ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) vyšel krajský soud z relevantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva poskytující výklad, že pokud cizinec své rodinné a soukromé vazby vytvářel a prohluboval v době nelegálního pobytu, nemohl se rozumně spoléhat na to, že bude moci na daném území pobývat trvale, který se odrazil i v judikatuře Nejvyššího správního soudu.

[13] Krajský soud dovodil, že k navázání vztahu žalobce s OZNŘ během prosince 2017 došlo až v době, kdy pobýval na území České republiky toliko na základě podané žaloby, jíž zákon přiznává odkladný účinek. V okamžiku nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ve věci neudělení mezinárodní ochrany dne 28. 3. 2018 stěžovatel sdílel s OZNŘ společnou domácnost jen 3 měsíce. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, který se zabýval pojmem trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému, dospěl k závěru, že v českém právním řádu není vztah žalobce s OZNŘ, který v době vydání napadeného rozhodnutí trval jen několik měsíců, spojován s žádnými významnými právními následky a není v žádném případě kladen na roveň vztahu rodinnému, a tedy takovýto vztah nebrání uložení správního vyhoštění žalobci. K tomu dále připojil, že k prohlubování jejich vzájemného vztahu docházelo v době, kdy žalobce již pobýval na území České republiky nelegálně, a v takové situaci „*musí všichni zúčastnění rozumně předpokládat, že jejich společné soužití na území České republiky bude pravděpodobně pouze dočasné a smířit se i s případným odloučením.*“

[14] Krajský soud ohledně dalších žalobních bodů dospěl k závěru, že žalobcova asimilace v České republice spočívá především v tom, že zde navázal partnerský vztah v době nejistého pobytu a následně i nelegálního pobytu. Žádné kulturní nebo společenské vztahy v České republice nemá, nemá tu žádný majetek ani závazky. Jeho zdravotní stav je dobrý a se svými příbuznými v Egyptě, kde prožil většinu svého života, je stále v kontaktu.

[15] Ohledně žalobcovy argumentace, že se nemůže vrátit do Egypta, odkázal krajský soud na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 34/2016 – 30, z něhož plyne, že jediným důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly ekonomické důvody, tj. neměl peníze, aby vrátil dluh. V řízení o udělení mezinárodní ochrany pak žalobce uvedl, že se nikdy neangažoval v politice a neměl žádné problémy v souvislosti s Muslimským bratrstvem, jen s nimi souhlasil.

[16] Argument, že mu v případě návratu do Egypta hrozí uvěznění, neboť se angažoval v politice proti prezidentovi, žalobce v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl. V rámci řízení o správním vyhoštění nedokládal žádné rozsudky svědčící o tom, že by byl v Egyptě odsouzen, ani tuto skutečnost netvrdil.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[17] Proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu žalobce (dále jen "napadený rozsudek" a „stěžovatel") brojí kasační stížností. Namítá, že dlouhodobě žije na území České republiky ve společné domácnosti s OZNŘ, která je občankou České republiky a odmítá stěžovatele následovat do Egypta. Jejich vztah je intenzivní, trvalý a vážný a plánují uzavření manželství. Stěžovatel se rovněž podílí na výchově nezletilé dcery OZNŘ, což dostatečně nezohlednil ani žalovaný, ani krajský soud. Soud nezohlednil stanovisko a vůli OZNŘ, která si výslovně přeje žít společně se stěžovatelem na území České republiky. Realizace vyhoštění představuje zásadní zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, OZNŘ, její nezletilé dcery a širší rodiny z její strany. Trvalost a intenzitu rodinného vztahu lze v případě pochybností prokázat aktuálním výslechem stěžovatele, OZNŘ a navrhovaných svědků. Krajský soud si neopatřil všechny potřebné podklady, z nichž by bylo možné zjistit aktuální stav soužití stěžovatele s OZNŘ.

[18] Zásadní pochybení krajského soudu spatřuje stěžovatel v nedostatečném zdůvodnění jeho rozsudku, neboť vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně se vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě, nezabýval se náležitě skutkovým stavem věci a tento postup měl vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Soud nezaujal přezkoumatelné stanovisko ke stěžovatelovým žalobním bodům.

[19] Správní orgány ani krajský soud konkrétně neodůvodnily, jakým způsobem by mohl stěžovatel v budoucnu ohrozit bezpečnost státu, resp. závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Protiprávní jednání, kterého se stěžovatel dříve dopustil, nelze hodnotit jako aktuální ohrožení bezpečnosti státu či narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Stěžovatel se zde asimiloval a integroval a již není schopen akceptovat kulturu v zemi původu. Krajský soud přehlíží, že stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany prokazoval, že by v případě návratu do Egypta byl pronásledován a ohrožen na životě.

[20] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[21] Žalovaný považuje kasační argumentaci stěžovatele za nedůvodnou, kopírující žalobní argumentaci. Nepovažuje napadené rozhodnutí za nesprávné či nezákonné a s hodnocením krajského soudu se plně ztotožňuje. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má všechny požadované náležitosti, byla podána včas, osobou oprávněnou a obsahuje argumentaci podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) a d) s. ř. s.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud k námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. K otázce, jaké minimální kvality musí odůvodnění (ať už soudního, či správního) rozhodnutí vykazovat, se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130, kde uvedl, že „*přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.*“ (obdobně i v rozsudku ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaném pod č. 2070/2010 Sb. NSS). Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý dílčí argument účastníka řízení.

[25] Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a shledal, že není opodstatněná. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých tvrzení stěžovatele krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Jeho odůvodnění i výrok jsou srozumitelné, neboť krajský soud logickým a přezkoumatelným způsobem uvedl, jakými úvahami se řídil a k jakým dospěl závěrům. S těmito závěry ostatně stěžovatel obšírně polemizuje.

[26] Jádrem stěžovatelovy kasační argumentace přitom zůstala otázka právního posouzení nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života jeho, OZNŘ a

dalších osob. V této souvislosti namítal, že si krajský soud neopatřil všechny potřebné podklady, z nichž by bylo možné zjistit aktuální stav soužití stěžovatele a OZNŘ, což bylo možno prokázat aktuálním výslechem stěžovatele, OZNŘ a navrhovaných svědků.

[27] Nosné důvody, na nichž krajský soud vystavěl své závěry o nenaplnění pojmu „trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému“ se odvíjejí od porovnání skutkového stavu ohledně doby počátku, okolností a délky trvání vztahu stěžovatele a OZNŘ, resp. její dcery, které byly ve správním řízení zjištěny natolik, že nepřipouštějí důvodné pochybnosti. Krajský soud svůj závěr odůvodnil zejména tím, že zkoumal délku soužití stěžovatele a OZNŘ (coby projev jeho *trvalosti* ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35), což je okolnost, která nemohla být jakýmkoli dalším výslechem svědků již více objasněna. Ačkoli krajský soud v porovnání se žalovaným nerozporoval samotnou existenci nějakého vztahu, resp. společné domácnosti (a ostatně nezlehčoval ani citovou újmu, kterou může způsobit odloučení stěžovatele a OZNŘ), z hlediska prokázání „trvalosti“ nebylo možné dospět k závěru odlišnému, než ke kterému krajský soud dospěl. Krajský soud nejenže objektivně správně dovodil, že maximální délka, po kterou mohl stěžovatel společně s OZNŘ vést domácnost, byla doba řádově několika měsíců (s níž právní řád České republiky zpravidla nespojuje takové právní následky, jako je tomu u doby v řádu let), ale k tomu navíc správně vyhodnotil současně dané okolnosti vzniku jejich vztahu. Těmito okolnostmi významnými z hlediska *předpokládatelnosti budoucího vývoje vztahu* ve smyslu přiléhavě použité judikatury Nejvyššího správního soudu pochopitelně bylo působení toliko *odkladného* účinku žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci na základě jeho žádosti ze dne 10. 6. 2016 podané během předcházejícího řízení o správním vyhoštění. Podobně pak proti závěru o *kvalifikované trvalosti* vztahu stěžovatele a OZNŘ působí i okolnost jeho rozvíjení v době po nabytí právní moci rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 34/2016 – 30, ve zmíněné věci neudělení mezinárodní ochrany, kdy stěžovateli nemohl svědčit předpoklad nerušeného budoucího vývoje vztahu na území České republiky. Krajským soudem vyhodnocené okolnosti vycházejí především ze sdělení samotného stěžovatele v průběhu všech správních řízení týkajících se mezinárodní ochrany a pobytových záležitostí, jsou podložené obsahem spisu bez důvodných pochybností, a jakoukoli svědeckou výpovědí v řízení o žalobě by nemohly být znevěrohodněny nebo popřeny. Krajský soud tak správně vyhodnotil, že vztah stěžovatele a OZNŘ není vzhledem k *jeho délce a okolnostem*, které jej provázely, možné vnímat jako vztah, který by byl kladen na roveň vztahu rodinnému, což by muselo mít vliv na posuzování možné újmy na právu na ochranu rodinného života chráněného Úmluvou. Další prokazování opravdovosti a intenzity partnerského vztahu stěžovatele nemá význam za situace, kdy bylo zjištěno, že netrval dostatečně dlouho a navíc byl budován v době nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR. Tato kasační námitka není důvodná.

[28] Kasační argumentace, že OZNŘ je občankou České republiky a odmítá stěžovatele následovat do Egypta a že si výslovně přeje žít společně se stěžovatelem na území České republiky, pak není okolností, která by byla relevantní z pohledu přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do právní sféry stěžovatele. Spíše naopak působí proti stěžovatelově argumentaci o trvalosti vztahu, jelikož v jejím důsledku se posilují pochybnosti o tom, zda stěžovatel a OZNŘ skutečně *„plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální*

plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat.“ ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35.

[29] Argumentace stěžovatele ohledně okolností bránících mu v návratu do Egypta (pronásledování, uvěznění v nelidských podmínkách či ohrožení na životě) byla předmětem posuzování krajského soudu, který ji vypořádal v bodě 17 odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud přitom jednak odkázal na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 2 Az 34/2016 – 30, ve zmíněné věci neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli a jednak přezkoumával postup správních orgánů v rámci řízení o správním vyhoštění, které je časově následovalo.

[30] Z odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ve věci neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli jasně vyplývá, závěr, že stěžovatel: „*v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohl být naplněn kterýkoliv z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a či 14b zákona o azylu, a že v tomto řízení uváděl pouze ekonomické důvody*“, což mimo jiné opřel o tento obsah protokolu o pohovoru se stěžovatelem ze dne 15. 6. 2016: „*Otázka: Měl jste ještě nějaký jiný důvod k odjezdu z vlasti, než jste dnes uvedl? Odpověď: Ne, žádný jiný důvod. Otázka: Měl jste v Egyptě někdy potíže? Odpověď: Ne. Jedině ekonomické problémy, neměl jsem peníze, abych vrátil dluh. Otázka: Proč žádáte o udělení mezinárodní ochrany? Odpověď: Protože se nemůžu vrátit. Mám dluh a ten člověk, který mi půjčil peníze, je chce zpátky. Otázka: Chcete k tomu ještě něco dodat? Odpověď: Ne. (...) Otázka: Měl jste někdy nějaké potíže v souvislosti s Muslimským bratrstvem? Odpověď: Ne. Já jsem se nikdy nijak neangažoval. Prostě jen s nimi souhlasím. Otázka: Uvedl jste všechny důvody, kvůli nimž jste opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu? Odpověď: Ano. Otázka: Chtěl byste závěrem pohovoru uvést nějaké skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany? Odpověď: Ne.*“

[31] Krajský soud dospěl ke správnému a zákonnému závěru, že důvody stěžovatelovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly ryze ekonomické. Stejně tak je správný a zákonný závěr krajského soudu, že v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel netvrdil, že by měl být po návratu do Egypta pronásledován a uvězněn, neboť se angažoval v politice proti prezidentovi.

[32] S ohledem na časovou souslednost mezi pravomocným skončením řízení o (ne)udělení mezinárodní ochrany a teprve následným řízením o správním vyhoštění stěžovatele souhlasí Nejvyšší správní soud se závěrem krajského soudu, že se takováto tvrzení jeví jako nevěrohodná a účelová, jelikož stěžovatel tyto okolnosti, jež mu mají bránit ve vycestování zpět do Egypta, nově uvádí zcela protichůdně od výsledku pohovoru z roku 2016. Je zřejmé, že stěžovatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany nyní tvrzené okolnosti netvrdil ani neprokazoval, že by se angažoval v politice proti prezidentovi, natož formou rozsudků.

[33] Kasační argumentace o tom, že správní orgány ani krajský soud konkrétně neodůvodnily, jakým způsobem by mohl stěžovatel v budoucnu ohrozit bezpečnost státu,

resp. závažným způsobem narušit veřejný pořádek, se zcela míjí s nosnými důvody prvoinstančního a napadeného rozhodnutí i důvody napadeného rozsudku.

[34] Argumentace kasační stížnosti stěžovatele reaguje na konkrétní závěry krajského soudu obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku v zásadě jen formálně, jednotlivé námitky nesměřuje vůči konkrétním závěrům či postupu v řízení a ponechává je v obecné rovině podobně jako předcházející žaloba, což v důsledku nad rámec výše uvedeného znemožňuje jejich konkrétnější vypořádání.

[35] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud se přezkoumatelně, dostatečně konkrétně a individualizovaně vypořádal se žalobní argumentací stěžovatele, napadený rozsudek je založen na řádně zjištěném skutkovém stavu, který má oporu ve spise a řešení právních otázek přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele i absence překážek pro jeho návrat je věcně správné.

V. Závěr a náklady řízení

[36] S ohledem na nedůvodnost stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[38] Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci osobě zúčastněné na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto nemá právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu